

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 341/09-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. novembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť F., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Cbs 51/2005-761 z 8. novembra 2007 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 52/2008 z 22. apríla 2009 a namietaného porušenia základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 51/2005 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obo 52/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2009 doručená sťažnosť F. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného

práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Cbs 51/2005-761 z 8. novembra 2007 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obo 52/2008 z 22. apríla 2009 a porušenie základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 51/2005 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obo 52/2008.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol (ako žalovaný) účastníkom konania vedeného krajským súdom, ktorý rozsudkom č. k. 7 Cbs 51/5005-761 z 8. novembra 2007 rozhodol tak, že ho zaviazal zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu s príslušenstvom. V odvolacom konaní najvyšší súd (ako súd odvolací) uznesením sp. zn. 3 Obo 52/2008 z 22. apríla 2009 zrušil tento rozsudok krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľ namieta nesprávne aplikovanie právneho predpisu krajským súdom a najvyšším súdom a taktiež namieta prietahy v konaní pred krajským súdom a najvyšším súdom na tomto skutkovom základe:

«... sťažovateľ... v súlade s uznesením Vlády Slovenskej republiky č. 412 z 19. 5. 1992 uzavrel dňa 26. júna 1992 ako predávajúci s... kupujúcimi Zmluvu č. 51/1992 o predaji majetku štátu (ďalej len „privatizačná zmluva“), predmetom ktorej bol prevod vlastníckych práv k veciam, iných práv a iných majetkových hodnôt, ktoré slúžili k prevádzkovaniu štátneho podniku G., R. (ďalej len „privatizovaný majetok“).

Kupujúci sa zaviazali prevziať privatizovaný majetok... a zaplatiť kúpnu cenu vo výške 107.700.000,- Kčs, a to postupne v splátkach.

Kupujúci založili obchodnú spoločnosť G., spol. s r. o. Sťažovateľ od tejto spoločnosti prijal sumu spolu vo výške 41.000.000,- Sk, ktorá mala byť plnením kúpnej ceny z privatizačnej zmluvy.

Dňa 10. 4. 1995 došlo k odstúpeniu od privatizačnej zmluvy.

Žalobou doručenou na Mestský súd v Bratislave dňa 4. 10. 1995 sa žalobcovia... domáhali voči sťažovateľovi ako žalovanému vydania veci (privatizovaného majetku) alebo

vrátenia plnenia zaplateného ako časť kúpnej ceny zvýšeného o zhodnotenie privatizovaného majetku s 19 % úrokom odo dňa odstúpenia od privatizačnej zmluvy.

Mestský súd v Bratislave (neskôr Krajský súd...) viedol uvedenú vec pod sp. zn. 36 Cb 228/1995 a pod sp. zn. 7 Cbs 51/05.

Rozsudkom Krajského súdu... sp. zn. 7 Cbs 51/05-558 zo dňa 13. 9. 2005 bolo sťažovateľovi uložené zaplatiť spoločnosti G. spol. s r. o. sumu vo výške 41.000.000,- Sk s 19 % p. a. úrokom z omeškania titulom odstúpenia od privatizačnej zmluvy. Vo zvyšku súd žalobu zamietol.

Návrh žalobcov v 2. a v 3. rade (Ing. S. a Ing. H.) súd zamietol.

Uznesením Najvyššieho súdu... sp. zn. 3 Obo 6/2006 zo dňa 28. 03. 2007 bol na odvolanie sťažovateľa rozsudok Krajského súdu... č. k. 7 Cbs 51/05-558 zo dňa 13. 09. 2005 v napadnutej časti zrušený a vec bola prvostupňovému súdu vrátená na ďalšie konanie (a to vzhľadom na skutočnosť, že žalobca sa domáhal náhrady škody a ušlého zisku, pričom súd prvého stupňa rozhodol o nárokoch z odstúpenia od zmluvy, a to medzi subjektami, ktoré neboli jej účastníkmi).

Novým rozsudkom Krajského súdu... sp. zn. 7 Cbs 51/2005-761 zo dňa 08. 11. 2007 bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť spoločnosti G., spol. s r. o. sumu vo výške 41.000.000,- Sk s 19 % úrokom z omeškania od 11. 04. 1995 do zaplatenia (čo ku dňu vydania rozhodnutia predstavovalo spolu sumu 139.068.630,- Sk) titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ku ktorému malo dôjsť tým, že spoločnosť G. spol. s r. o. zaplatila sťažovateľovi sumu 41.000.000,- Sk. bez toho, aby bola účastníkom privatizačnej zmluvy, ktorú so sťažovateľom uzavreli iné osoby, pričom sťažovateľ túto sumu prijal a do dnešného dňa nevrátil.

Uznesením Najvyššieho súdu... sp. zn. 3 Obo 52/2008 zo dňa 22. 04. 2009 bol na odvolanie sťažovateľa rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 7 Cbs 51/2005-761 zo dňa 08. 11. 2007 zrušený a vec bola prvostupňovému súdu opätovne vrátená na ďalšie konanie.

Z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu... vyplýva, že odvolací súd zrušil prvostupňové rozhodnutie, nakoľko z jeho odôvodnenia nie sú dostatočne jasné dôvody, pre ktoré súd tak rozhodol, a preto je nepreskúmateľné...

Krajský súd... a Najvyšší súd... tak rozhodli nielen nesprávne, ale aj v rozpore s princípom predvídateľnosti práva a so zásadou právnej istoty, a navyše neuviedli ani

prečo tak rozhodli, čo má nepochybne za následok porušenie práva sťažovateľa na spravodlivé konanie...»

4. Sťažovateľ k namietanému porušeniu základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v podstatnom uviedol:

„Z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu... zo dňa 22. 04. 2009... vyplýva, že odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa, nakoľko nie je dostatočne odôvodnené, je nepreskúmateľné a bolo ním obmedzené právo sťažovateľa na spravodlivé konanie...

Dotknutým rozsudkom Krajského súdu... sa tak konanie predĺžilo o ďalších najmenej 17 mesiacov, a teda viedol k zbytočným prietahom v konaní, ktorých dôsledkom je to, že doteraz v tejto veci nebolo právoplatne rozhodnuté a nebola odstránená neistota účastníkov sporu.

Predmetné konanie na Krajskom súde..., resp. na Najvyššom súde... pritom trvá už takmer 14 rokov.

V danom prípade nie je aplikovateľná sťažnosť na nečinnosť súdu podľa § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Súd prvého stupňa totiž konal, avšak z dôvodu jeho nesprávneho-nepreskúmateľného rozhodnutia sa konanie predĺžilo o ďalších minimálne 17 mesiacov. Sťažovateľ v tejto súvislosti nemal možnosť urobiť si záver, že rozhodnutie je nepreskúmateľné, takýmto orgánom je jedine odvolací súd. Z uvedeného tiež vyplýva, že sťažovateľ sa dozvedel o porušení jeho práva až doručením - právoplatnosťou rozhodnutia Najvyššieho súdu ...“

5. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo sťažovateľa na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... rozsudkom Krajského súdu... sp. zn. 7 Cbs 51/2005-761 zo dňa 08. 11. 2007 a uznesením Najvyššieho súdu... sp. zn. 3 Obo 52/2008 zo dňa 22. 04. 2009 porušené bolo.

Zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu... sp. zn. 3 Obo 52/2008 zo dňa 22. 04. 2009 a vec vracia Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie.

Základné právo sťažovateľa na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... postupom Krajského súdu... a Najvyššieho súdu... vo veci 7 Cbs 51/2005, resp. 3 Obo 52/2006 porušené bolo.

Krajský súd... a Najvyšší súd... sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia (ktorých výška ku dňu podania sťažnosti predstavuje 289,74 €).“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

8. Sťažovateľ predovšetkým namietal, že krajský súd a najvyšší súd namietanými rozhodnutiami porušili jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, v dôsledku čoho sa domáhal zrušenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 52/2008 z 22. apríla 2009.

9. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do

právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

10. Z namietaného uznesenia najvyššieho (odvolacieho) súdu však vyplýva, že zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 7 Cbs 51/2005-761 z 8. novembra 2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, čo bez akýchkoľvek pochybností znamená, že napadnutým rozhodnutím sa konanie o zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom neskončilo. V danom prípade nejde o konečné rozhodnutie, ktorého dôsledkom by bolo právoplatné skončenie veci, prípadne zastavenie súdneho konania. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľom namietané nesprávnosti uznesenia najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu nemôžu byť same osebe (aj keby boli preukázané, pozn.) dôvodom na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Najvyšší súd neodmietol sťažovateľovi poskytnutie súdnej ochrany, vecou sa zaoberal a rozhodol o nej. Sťažovateľ bude mať možnosť v ďalšom štádiu konania pred krajským súdom uplatniť ochranu označených práv, aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iné prostriedky ochrany týchto práv, ktorých porušenie namieta vo svojej sťažnosti. V danej veci sa súdne konanie opäť nachádza na krajskom súde, ktorý bude v súlade s názorom odvolacieho súdu o veci konať a o nej rozhodovať. Ústavný súd preto nevidí žiadnu takú okolnosť alebo dôvod, pre ktorý by rozhodnutím krajského súdu alebo najvyššieho súdu došlo k nesprávnemu aplikovaniu na vec sa vzťahujúceho práva, resp. považuje toto tvrdenie sťažovateľa za predčasné.

11. Ústavný súd poznamenáva, že dôvody uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 52/2008 z 22. apríla 2009 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných procesných noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje predovšetkým nedostatočne zistený skutkový stav, k čomu dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03).

12. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je daná jeho právomoc na prerokovanie veci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

13. Sťažovateľ ďalej namietal prietahy (čl. 48 ods. 2 ústavy) v prebiehajúcom súdnom konaní, keď podľa jeho názoru „*doteraz v tejto veci nebolo právoplatne rozhodnuté a nebola odstránená neistota účastníkov sporu*“. Poukázal na skutočnosť, že predmetné konanie už trvá „*takmer 14 rokov*“.

14. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

15. Ústavný súd so zreteľom na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde v danej veci skúmal, či sú splnené podmienky na konanie pred ním. V prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní pred všeobecným súdom, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vyžaduje preukázanie využitia právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého mal sťažovateľ právo podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov [platného do 31. marca 2005 (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“)] a od 1. apríla 2005 podľa § 3 ods. 7 a § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“). Sťažnosť na prietahy v súdnom konaní pred krajským súdom, ale tiež najvyšším súdom sťažovateľ nepodal, čo odôvodnil iba tým, že „*v danom prípade nie je aplikovateľná sťažnosť na nečinnosť súdu...*“ (bod 4).

16. Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného podľa čl. 48 ods. 2 ústavy koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky, ktoré mal do 31. marca 2005 k dispozícii podľa zákona o štátnej správe súdov a v súčasnosti podľa zákona o súdoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

17. Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní v zmysle citovaných zákonov zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona]. Podobne aj zákon o súdoch v § 64 ods. 1 ustanovuje, že „Účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní...“. V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia „Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti.“. Napokon podľa tretieho odseku predmetného zákonného ustanovenia „Ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky.“.

18. V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho

základných práv a slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

19. Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

20. Sťažovateľ v prerokúvanej veci nesplnil požiadavku namietania prieskumov v konaní pred orgánom štátnej správy súdov ani nepreukázal, že ju nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V nadväznosti na to ústavný súd dodáva, že „povinnosť vyčerpania dostupných a účinných prostriedkov ochrany základných práv a slobôd, porušenie ktorých sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, tiež vyžaduje, aby sťažovateľ konal v súlade s pravidlami, ktoré s uplatnením daného prostriedku súvisia. Nekonanie týmto spôsobom... má za následok nesplnenie sťažovateľovej povinnosti vyčerpať dostupný prostriedok ochrany svojich práv.“ (III. ÚS 44/03).

21. Keďže ústavný súd z obsahu sťažnosti nezistil, že by sťažovateľ podal predsedovi krajského súdu a najvyššieho súdu sťažnosť na prieskumy v predmetnom konaní pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a ani z jej príloh nevyplýva, že by k nesplneniu podmienky prípustnosti sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde došlo zo strany sťažovateľa z dôvodov hodných osobitného zreteľa, odmietol aj v tejto časti jeho sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú. K uvedenému ústavný súd už iba poznamenáva, že použitá argumentácia sťažovateľa „*v danom prípade nie je aplikovateľná sťažnosť na nečinnosť súdu...*“, resp. „*z dôvodu nesprávneho... rozhodnutia*

sa konanie predžilo o ďalších... 17 mesiacov“ (bod 4) nepredstavuje kvalifikovaný dôvod „nesplnenia podmienky“ uvedený v § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

22. V závere ústavný súd uvádza, že konanie pred najvyšším súdom je skončené a pred týmto orgánom už nemôže dochádzať k priet'ahom v konaní, pretože najvyšší súd 22. apríla 2009 uznesením sp. zn. 3 Cbo 52/2008 zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Taktiež samotná dĺžka odvolacieho konania pred najvyšším súdom trvala len jeden rok, čo spolu s charakterom veci zatiaľ vylučuje, aby toto konanie bolo možné pokladať za konanie so zbytočnými priet'ahmi, a preto aj v tomto rozsahu a v tejto časti (konanie pred najvyšším súdom, pozn.) bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

23. Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom krajského súdu (najvyššieho súdu) v nej dochádza k zbytočným priet'ahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

24. V dôsledku odmietnutia sťažnosti bolo bez právneho významu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími požiadavkami uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. novembra 2009